

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **Policejní prezident Policie České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2014, č. j. PPR-31240-4/ČJ-2013-990131, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 4. 2016, č. j. 22 Ad 18/2014 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 21. 6. 2010, č. j. RŘMSK-OP-278/2010 (dále též „prvostupňové rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku“), byla žalobci snížena výše zvláštního příplatku podle § 120 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), na částku 3700 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 12. 2010, č. j. PPR-17537-5/ČJ-2010-99KP (dále též „druhostupňové rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku“).

K podnětu žalobce byla obě zmíněná rozhodnutí zrušena žalovaným v přezkumném řízení, a to rozhodnutím ze dne 9. 8. 2011, č. j. PPR-17537-15/ČJ-2010-99KP (dále jen „zrušující rozhodnutí“).

[2] V návaznosti na shora uvedené žalobce požádal o doplacení úroku z prodlení z finančních částek, které mu byly zadržovány na základě prvostupňového rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku. Jeho žádost byla rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 10. 2013, č. j. KRPT-12267-9/ČJ-2012-0700OP, zamítnuta. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo následně zamítnuto v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[3] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) shledal důvodnou, a proto v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud předně objasnil, že právní úpravu o úrocích z prodlení dle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, lze analogicky aplikovat na případy prodlení s výplatou služebního příjmu. Dále konstatoval, že ze zásady presumpce správnosti správního aktu plyne, že se akt pokládá za bezvadný do doby, než dojde k jeho zrušení či změně. Zrušení správního aktu má účinky *ex nunc*, a tedy působí pouze do budoucna. V projednávaném případě zde ke dni rozhodování žalovaného dle mínění krajského soudu nebylo žádné rozhodnutí, které by žalovaného opravňovalo nevyplatit úrok z prodlení. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí vydaná ve věci snížení výše zvláštního příplatku byla zrušena, měl žalobce nárok na zvláštní příplatek v původní výši. Splatnost služebního příjmu, a tedy i zvláštního příplatku, upravuje § 128 odst. 1 zákona o služebním poměru, a není-li doplatek vyplacen včas podle zde uvedených pravidel, ocitá se dlužník v prodlení, zatímco věřiteli počínají plynout úroky z takového prodlení. Krajský soud měl za to, že žalobci svědčilo právo na výplatu zvláštního příplatku v původně stanovené výši, na čemž nic nezměnilo to, že bylo vydáno rozhodnutí o jeho snížení, neboť zrušením správního aktu pomíjí i presumpce jeho správnosti. Krajský soud uzavřel, že žalovaný je povinen uhradit žalobci úrok z prodlení z částek odpovídajících zadržované části služebního příjmu za období od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010, která byla žalobci vyplacena v září 2011, a za období od 1. 1. 2011 do 30. 4. 2011, která mu byla vyplacena v listopadu 2011. Na úhradu úroků z prodlení je žalovaný povinen analogicky užít obecné zásady soukromého práva vztahující se k prodlení dlužníka.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

[5] Stěžovatel na úvod připomíná, že prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku byla zrušena zrušujícím rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 1. 9. 2011. Právní mocí zrušujícího rozhodnutí byl nastolen původní stav, který

pokračování

tady byl před vydáním obou rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku, a žalobci tudíž náležel zvláštní příplatek ve výši 4500 Kč určený předchozím rozhodnutím služebního funkcionáře. Žalobci byl tento nedoplatek na služebním příjmu za období od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010 doplacen ve služebním příjmu za měsíc září 2011 a za období od 1. 1. 2011 do 30. 4. 2011 ve služebním příjmu za měsíc listopad 2011. Stěžovatel má za to, že v období od 1. 7. 2010 do 30. 4. 2011 nemohl být v prodlení se splatností služebního příjmu, protože v té době byl zvláštní příplatek vyplácen na základě prvostupňového a druhostupňového rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku, jejichž správnost byla tehdy presumována. Stěžovatel nemohl být v rozhodné době v prodlení, přestože později byla obě správní rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku zrušena, a má za to, že nedoplatek vznikl až právní mocí zrušujícího rozhodnutí, tedy ke dni 1. 9. 2011. Nedoplatek však byl uhrazen v nejkratší možné době, a nemohlo tedy dojít k prodlení stěžovatele s jeho splacením.

[6] Stěžovatel uznává, že žalobce měl nárok na zvláštní příplatek v původní výši 4500 Kč. Nesouhlasí však s tím, že v období od 1. 7. 2010 do 30. 4. 2011 byl v prodlení s výplatou zvláštního příplatku, protože ten byl v té době pravomocně určen. Dodává, že podstatou sporu není to, zda je možné použít soukromoprávní úpravu úroku z prodlení v řízeních ve věcech služebního poměru, ani to, zda ve vztahu k dlužnému služebnímu příjmu vzniká nárok na úroky z prodlení (tyto dvě otázky stěžovatel nerozporuje).

[7] V souzené věci lze dle mínění stěžovatele analogicky vycházet z právní úpravy týkající se doplacení služebního příjmu v situaci, kdy došlo ke zrušení rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru (§ 44 a § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru). V takovém případě zákon příslušníkům úroky z prodlení výslovně nepřiznává.

[8] Závěrem stěžovatel uvádí, že úroky z prodlení mají sankční a preventivní účel a jsou namístě tam, kde nebylo v rozporu s právním stavem plněno, což však není tento případ. Uplatnění úroku z prodlení jako sankčního nástroje musí být dle názoru stěžovatele předvídatelné i pro dlužníka.

III. Obsah vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

[9] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že stěžovatel opakuje argumenty, které již v této věci vyslovil a k nimž se již žalobce dříve dostatečně vyjádřil. K tvrzení stěžovatele, že nemohlo dojít k prodlení se splacením nedoplatku, žalobce dodává, že nežádal úrok z prodlení ze splacení nedoplatku, nýbrž z výplaty části služebního příjmu, o niž byl zkrácen nezákonným rozhodnutím.

[10] Žalobce nesdílí názor stěžovatele o možnosti analogického uplatnění právní úpravy o doplacení služebního příjmu pro případ zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Ustanovení § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru vychází dle žalobce z právní fikce upravené v § 44 téhož zákona, kde je uvedeno, že dojde-li ke zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru příslušníka, jeho služební poměr trvá se všemi nároky. Proto je také poskytován služební příjem ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu, nikoli služební příjem stanovený v rozhodnutí o složkách služebního

příjmu. Žalobce se domnívá, že v souzené věci se zrušením nezákonného rozhodnutí obnovil jeho nárok na výši služebního příjmu v době před vydáním rozhodnutí, pro který je právními předpisy stanoven výplatní termín (konkrétně v § 128 odst. 1 zákona o služebním poměru). Navrhuje proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná jeho zaměstnanec, který má požadované vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[12] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádné takové neshledal.

[13] Na úvod Nejvyšší správní soud shrnuje, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce měl v období od 1. 7. 2010 do 30. 4. 2011, ve vztahu k němuž se domáhal zaplacení úroku z prodlení, nárok na zvláštní příplatek jako jednu ze složek služebního příjmu (§ 113 zákona o služebním poměru) ve výši 4500 Kč. Namísto toho mu byl v předmětném období vyplácen v rámci služebního příjmu zvláštní příplatek ve výši pouze 3700 Kč, a to podle prvostupňového, resp. druhostupňového rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku. Nesporné je také to, že nedoplatek na zvláštním příplatku byl žalobci uhrazen v měsících září a listopad 2011, a to v důsledku vydání zrušujícího rozhodnutí v přezkumném řízení.

[14] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 75/2015 – 17, publ. pod č. 3383/2016 Sb. NSS (dostupném stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu z www.nssoud.cz), judikoval, že pokud bezpečnostní sbor nevyplatí služební příjem včas, ocitá se v prodlení a příslušník bezpečnostního sboru má nárok na úroky z takového prodlení. Analogicky přitom lze uplatnit soukromoprávní úpravu institutu prodlení a úroku z prodlení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel tyto obecné závěry nepopírá, jakož i s ohledem na výše uvedené nesporné skutečnosti, je úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení o kasační stížnosti posoudit pouze to, zda se stěžovatel dostal v souvislosti s úhradou části služebního příjmu do prodlení. Klíčovou otázkou je přitom to, jaké účinky byly spojeny se zrušujícím rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení.

[15] Podle § 99 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, „[ú]činky rozhodnutí v přezkumném řízení mohou nastat zpětně od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí anebo od právní moci nebo předběžné vykonatelnosti rozhodnutí v přezkumném řízení. V rozhodnutí, jímž se ruší nebo mění přezkoumávané rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, správní orgán

pokračování

s ohledem na obsah přezkoumávaného rozhodnutí určí, odkdy nastávají jeho účinky.“ Podle odst. 2 a 3 citovaného ustanovení pak v zásadě platí, že pokud se v přezkumném řízení ruší nebo mění rozhodnutí, jímž byla uložena povinnost, nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž bylo přiznáno právo, nastávají účinky rozhodnutí v přezkumném řízení ode dne jeho právní moci nebo předběžné vykonatelnosti. Okolnosti případu však mohou odůvodňovat jiné řešení.

[16] Ustanovením § 99 správního řádu je tedy správnímu orgánu dáno v přezkumném řízení ke zvážení, zda účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastanou *ex tunc*, či *ex nunc* ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí. Správní orgán je přitom povinen vycházet z kritérií stanovených v odstavcích 2 a 3 tohoto ustanovení, s přihlédnutím ke konkrétnímu obsahu přezkoumávaného rozhodnutí a právním vztahům, které na jeho základě vznikly. Smyslem citovaného ustanovení je minimalizovat škodlivé následky nezákonného rozhodnutí. Proto je preferována ochrana nabytých práv před skutečností, že jich bylo nabyto v rozporu se zákonem, což plyne z toho, že bylo-li přezkoumávaným rozhodnutím přiznáno právo, dochází k jeho zrušení zpravidla s účinky *ex nunc* (§ 99 odst. 3 věta první správního řádu). Naopak došlo-li k nezákonnému uložení povinnosti, zpravidla se určí, že účinky spojené se zrušením přezkoumávaného rozhodnutí nastávají *ex tunc* (§ 99 odst. 2 věta první správního řádu) (obdobně srov. JEMELKA, L. a kol. *Správní řád. Komentář*. 4. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, s. 470 – 471). Odborná literatura ke změně a zrušení pravomocného správního aktu v přezkumném řízení také uvádí, že nezákonné správní akty vydané k tíži adresáta je zásadně třeba revokovat s účinky *ex tunc* a nezákonné správní akty vydané ve prospěch adresáta s účinky *ex nunc*; pokud by však adresát nezákonnost aktu vydaného v jeho prospěch sám zapříčinil, resp. nejednal v dobré víře, je třeba i takový správní akt revokovat s účinky *ex tunc* (viz HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo*. 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, s. 236).

[17] Stěžovatel, který zrušujícím rozhodnutím v přezkumném řízení zrušil prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku, byl podle § 99 správního řádu povinen určit, odkdy účinky zrušujícího rozhodnutí nastávají. Zrušující rozhodnutí však takový údaj postrádá. Vzhledem k tomu, že předmětem řízení před krajským soudem nebyla zákonnost zrušujícího rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (nýbrž napadeného rozhodnutí týkajícího se nároku na úhradu úroků z prodlení), nemůže Nejvyšší správní soud v tomto řízení zrušující rozhodnutí zrušit a zavázat žalovaného k tomu, aby chybějící údaj o jeho účincích doplnil. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbyvá než si o tom, jaké účinky byly se zrušujícím rozhodnutím spojeny, učinit úsudek sám jako o předběžné otázce.

[18] Rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku byla dle svého obsahu správními rozhodnutími vydanými v neprospěch žalobce. Na jejich základě sice žalobce měl právo na zvláštní příplatek, bylo to však právo na zvláštní příplatek ve snížené výši. Má-li tedy výsledek přezkumného řízení směřovat k tomu, aby byly co nejvíce minimalizovány nepříznivé následky nezákonného rozhodnutí, jež bylo později zrušeno, je třeba zohlednit zvláštní okolnosti žalobcova případu, jak předpokládá § 99 odst. 3 věta první správního řádu, a vycházet z toho, že ke zrušení obou rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku došlo s účinky *ex tunc*. Vzhledem k tomu, že podání odvolání proti prvostupňovému

rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku nemělo odkladný účinek, což plyne z § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru i z poučení obsaženého v tomto rozhodnutí, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že účinky zrušujícího rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastaly již od předběžné vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí o snížení výše zvláštního příplatku.

[19] Úsudek Nejvyššího správního soudu o účincích zrušujícího rozhodnutí (tzn. *ex tunc*) vydaného v přezkumném řízení je ostatně zcela ve shodě s tím, jaké účinky tomuto rozhodnutí přikládaly samy správní orgány (srov. předposlední stranu dole rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebo sdělení k žádosti o proplacení úroku z prodlení ze dne 1. 12. 2011). Také stěžovatel v napadeném rozhodnutí (str. 3) i ve své kasační stížnosti konstatoval, že zrušující rozhodnutí obnovilo původní stav, který tady byl před vydáním zrušených rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku. O tom, že se zrušujícím rozhodnutím byly spojovány účinky *ex tunc*, nepochybně svědčí i fakt, že nedoplatek na zvláštním příplatku byl žalobci zpětně uhrazen.

[20] Byly-li tedy se zrušujícím rozhodnutím spojeny účinky zrušení *ex tunc*, bylo třeba od jeho právní moci hledět na obě zrušená rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku jako by nebyla vydána, resp. jako by nevyvolávala žádné právní účinky. Sám stěžovatel správně poznamenal, že se právní mocí zrušujícího rozhodnutí obnovil stav, který tady byl před vydáním rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku. To znamená, že žalobce měl v období od 1. 7. 2010 právo na zvláštní příplatek v původní výši 4500 Kč. Byl-li mu v tomto období vyplácen zvláštní příplatek pouze ve výši 3700 Kč, dostal se stěžovatel (resp. správní orgán zodpovědný za výplatu služebního příjmu) do prodlení s úhradou nedoplatku ve výši 800 Kč v každém jednotlivém měsíci, kdy byl žalobci vyplácen zvláštní příplatek nižší, než na jaký měl právo.

[21] Stěžovatelova argumentace presumpcí správnosti obou rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku nemůže obstát. S oběma těmito rozhodnutími sice byla spojena domněnka (předpoklad), že jsou správná a zákonná, presumpce správnosti však umožňovala prokázání opaku. V žalobcově případě byl tento opak prokázán v rámci přezkumného řízení, kdy byla rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku zrušena z důvodu nezákonnosti. Na obě správní rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku tak bylo třeba nazírat jako na bezvadné pouze do doby jejich zrušení. Jejich pravomocným zrušením v přezkumném řízení s účinky *ex tunc* došlo k prolomení presumpce správnosti. V důsledku toho je nutno pokládat postup správních orgánů, které žalobci vyplácely zvláštní příplatek v nižší výši, zpětně za nesprávný a nezákonný, třebaže v době, kdy tak činily, postupovaly v souladu s rozhodnutími, jejichž správnost byla tehdy presumována.

[22] Na základě shora uvedeného lze uzavřít, že dílčí závěr krajského soudu, že ke zrušení rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku došlo s účinky *ex nunc*, byl nesprávný, neboť krajský soud nezohlednil právní úpravu podle § 99 správního řádu dopadající na tento případ. Z důvodů vyslovených výše proto Nejvyšší správní soud koriguje závazný právní názor krajského soudu tak, že ke zrušení obou rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku došlo s účinky *ex tunc*. Celkový závěr krajského soudu, že se stěžovatel dostal do prodlení s úhradou části zvláštního příplatku, a tudíž je povinen zaplatit žalobci úroky z prodlení vztahující se k období od 1. 7. 2010 do 30. 4. 2011

pokračování

(za analogického užití soukromoprávní úpravy), nicméně je i přes zmíněnou dílčí nesprávnost správný. Nejvyšší správní soud postupoval v intencích usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS, a napadený rozsudek nezrušil. V dalším řízení bude pro stěžovatele závazný právní názor krajského soudu korigovaný názorem Nejvyššího správního soudu.

[23] Pokud jde o stěžovatelovu argumentaci povahou úroků z prodlení, k té Nejvyšší správní soud poznamenává, že úroky z prodlení neplní pouze sankčně-preventivní (či sankčně-motivační) funkci, ale jde též (a často především) o nástroj kompenzační, neboť věřiteli nahrazuje i část utrpěné újmy, která mu opožděnými platbami vzniká. V tomto smyslu jde o cenu peněz, které prodávající dlužník protiprávně zadržuje, a tím znemožňuje věřiteli je využít či zhodnotit (viz např. HULMÁK M. a kol. *Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721 – 2054). Komentář*. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1050). Podstatou souzené věci je to, že správní orgány vydaly ve věci snížení výše zvláštního příplatku nezákonná rozhodnutí, na jejichž základě žalobce po určitou dobu dostával nižší zvláštní příplatek, než na jaký měl nárok. Jakkoli lze souhlasit se stěžovatelem v tom, že v době, kdy byl žalobci zvláštní příplatek (v rámci služebního příjmu) vyplácen, bylo postupováno v souladu s tehdy ještě závaznými rozhodnutími, nemění to nic na tom, že šlo o postup podle rozhodnutí nezákonných. Bylo tedy plněno v rozporu s právními předpisy, s čímž sankční povaha úroků z prodlení koresponduje. Úroky z prodlení zde navíc plní i svou kompenzační funkci, neboť jsou způsobilé nahradit žalobci do jisté míry případnou škodu související s tím, že mu v rozhodnou dobu neplynuly takové příjmy, jaké měly.

[24] Nejvyšší správní soud se zabýval také stěžovatelovým doporučením směřujícím k analogické aplikaci § 44 a § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru. Podle § 44 tohoto zákona platí, že „[d]ojde-li ke zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru příslušníka, jeho služební poměr trvá se všemi nároky“. Podle § 124 odst. 9 téhož zákona „[p]říslušník má po zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru za dobu, po kterou nevykonával službu, nárok na služební příjem ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu“. Stěžovateli nelze dát za pravdu, že zákon o služebním poměru příslušníkům v těchto případech úroky z prodlení výslovně nepřiznává. Citovaná ustanovení se o právu na zaplacení úroku z prodlení nezmiňují, z toho však nelze bez dalšího vyvozovat, že zde právo na jejich zaplacení nevzniká. Zda v případech, na něž dopadají citovaná ustanovení, může příslušníku právo na zaplacení úroku z prodlení svědčit, je tak rovněž otázkou výkladu. (Nejvyššímu správnímu soudu je přitom známo, že se k této otázce dosud vyjádřil pouze Městský soud v Praze v rozsudcích č. j. 11 Ad 16/2015 - 38 a 8 Ad 11/2013 - 29, které byly napadeny kasačními stížnostmi, o nichž zdejší soud prozatím nerozhodl.)

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na

náhradu nákladů řízení. Žalobce naopak byl plně úspěšný, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti spočívající v jednom úkonu právní služby, kterým bylo písemné podání ve věci samé - vyjádření ke kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby přísluší podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, částka 3100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 3400 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a to o 714 Kč. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 4114 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu